

Lige gyldighedens konsekvens

Lone Aburas' »Politisk roman« er velskrevet satire, men den er også deprimerende læsning.

AF ANDREAS BÜLOW

Hvad sker der, når et menneske begynder at gå fra politisk stillingtagen til handling? Det spørgsmål prøver forfatter Lone Aburas at undersøge i det skønlitterære værk *Politisk roman*, som udkom i september 2013.

Allerede i bogens første ni linjer viser Aburas sin forrygende evne til at blande indirekte personkarakteristikker med bidende kritik af vores samtid.

Romanens hovedperson Rebecca kommer ud fra supermarkedet Lidl og ser en døende

hjemløs på gaden. Hun konstaterer at den hjemløse »*formentligt ikke har evnen til at se sig selv udefra, ellers var han vel ikke være endt sådan*«, hvorefter hun sætter sig ind i sin bil og kører afsted!

Det viser sig, at Rebecca er en desillusioneret lærer på VUC, som forsøger at holde sammen på sit andet ægteskab, af den simple årsag at hverken hende eller samleveren Robert kan overskue at skulle starte endnu et ægteskab.

Parret bor i en stor lejlighed sammen med deres tre børn fra henholdsvis to forliste ægteskaber. En dag kommer Robert pludselig hjem og siger, at han vil skjule en flygtning. Det bliver den illegale Amir, som familien skal dække over, og hans ophold i hjemmet begynder at få det hele til at skride.

Rebeccas i forvejen anstrengte forhold til hendes egen søn, Oscar, sættes på prøve, da sidstnævnte begynder at hænge ud med Amir og tage hans parti. Robert har travlt med at holde styr på sine egne døtre, Martha og Sally, som han også synes at have mistet kemien med.

Usympatisk hovedperson

Det er med fuldt overlæg, at Aburas har gjort sin hovedperson, Rebecca, så usympatisk som det er tilfældet. Hun er en kold kyniker, som ikke bare er ligeglad med det politiske engagement, men også med sine elever på VUC, med sit parforhold og (til dels) med sin søn.

Hun er desillusioneret over livet – man får aldrig helt at vide hvorfor.

Selv om forfatteren med dette – originale – twist, tydeligvis har en besked som hun gerne vil sende til os, så synes jeg kun at det virker til dels.

Man fornemmer, at Aburas er kommet til at lave et kunstigt modstykke til sig selv. I den anledning er det svært ikke at tænke tilbage til hendes debutroman, *Føtexsøen*, som i høj grad var baseret på hendes egne oplevelser.

I *Føtexsøen* var hovedpersonen, Lene, en ildsjæl som forsøgte at blive forfatter og kom fra en egyptisk familie, der boede ude på Vestegnen. Hun var alt det, som Rebecca i *Politisk roman* ikke er – nysgerrig på livet, ihærdig og engageret.

Problemet er, at Rebecca aldrig når at blive helt slem. Hun virker nærmere gabende kedelig, og de 144 sider, hvor man følger hende, er som en langtrukken tristesse og bekræfter at karakteren mangler kant, hvis projektet virkelig skal lykkes.

Stærk satire

En karakter, som til gengæld rammer plet, er Roberts gode ven Mark, som er ophavsmand til den politiske aktion og til at skjule Amir i lejligheden.

Mark er et symbol på evighedsflipperen, der nægter at blive voksen. Som hænger ud med de unge aktivister, har storslåede idéer, taler i floskler og paroler og drikker papvin. De dele af venstrefløjten, der kan tåle en dosis selvironi, kan så afgjort spejle sig i Mark.

Det er her, hvor jeg synes, Aburas er bedst: Når hun gør kærligt grin med de politiske aktivister og med familielivet. For samtalerne rundt om køkkenbordet er ofte også

morsomme og meget realistiske. Dialogerne er mundrette, og Aburas ved hvordan teenagere taler, hvilket giver romanen stor troværdighed.

Omvendt kunne man godt savne en noget større research på flygtningeområdet. Lone Aburas har selv været med i Kirkeasyl i en overgang i 2009, og det er tydeligt, at hun har trukket på erfaringerne fra dengang. Men flygtningemiljøet portrætteres næsten ikke i bogen.

Som læser ville det have været interessant at lugte sveden i Brorsonkirken eller se de udmarvede i Røde Kors-klinikken på Rewentlovsgade. Men man kommer aldrig så langt, og blikket rettes i stedet indad, mod de danskere, der er med til at hjælpe og til dem, der står på sidelinjen.

Depression

Henimod slutningen begynder det hele at falde fra hinanden for Rebecca, hendes verden går nærmest i opløsning, som følge af...ja hvad?

Af hendes egne fatale valg eller af Roberts politiske aktion? Det står ikke helt klart, men en super-pessimistisk vision kan bogen ikke ryste af sig. Familiens deroute er bare en konsekvens af den ligegyldighed, de enkelte familiemedlemmer føler overfor hinanden, overfor deres jobs, uddannelser og overfor samfundet som helhed.

Er virkeligheden virkelig så grå? Her kan en analyse af *Politisk roman* ikke undgå at blive ... politisk. Hvis man deler den opfattelse, at Danmark er præget af fuldstændig politisk apati, så er romanen et glimrende tidsbillede.

Hvis man derimod, som undertegnede, mener at der er stor utilfredshed under overfladen – hvilket bl.a. viste sig ved lærerkonflikten og studenterprotesterne i 2013 – så er romanen unødvendigt deprimerende i dens udsyn.

Andreas Bülow er i lære som film- og TV-produktionsassistent.

Lone Aburas: *Politisk roman*, Gyldendal, 144 sider, 200 kroner.

Lone Aburas
Politisk roman
Gyldendal

Redaktion: Modkultur

Emneord: lone aburas | roman | venstrefløj | asylaktivisme | boganmeldelse |

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**